

1849

1. Beh. af Lovf. om Tilveieb. af Egevegt mellem Univ. Indtægter og Udgifter.

1850

med kan fremmes paa samme Maade som hidtil. Smidlertid er der jo en hel Del Betragtninger, som man stadig hører suse sig om Drene, naar der er Tale om Universitetet, og som, antager jeg, have spillet en større Rolle ved denne Sags Forhandling end de egentlige rationelle Grunde. Men alle disse Betragtninger kan jeg ikke tillægge nogen Vægt. Jeg er væsentlig uenig med dem. Naar man saaledes f. Ex. har sagt, at der iblandt Universitetets Professore er en vis Uro og Uengstelse, som man kunde dæmpe ved dette Forslag, en vis Uengstelse over for det konstitutionelle System, hvorledes det vil virke nu og i Fremtiden overfor Universitetet, siger jeg, at denne Uengstelse er jeg slet ikke tilbøjelig til at berolige. Hvis de Herrer Professore have en god Samvittighed overfor det konstitutionelle System, komme de nok til at sove roligt igjen, og hvis de ikke have en god Samvittighed, hvis de have en ond Samvittighed overfor det konstitutionelle System, skal jeg være den sidste til at dæmpe en saa gaadlig Jøselse. **Uvertimod**; saa forekommer der mig, at det er Noget, vi have al Grund til at opmuntre. I det Hele skal jeg slet ikke betragte det som min Sag overhovedet at berolige Uengstelser hos Folk overfor vor Forsatnings Virksomhed. Det befatter jeg mig slet ikke med. Hvis jeg kommer til at stemme mod denne Lov, vil jeg slet ikke som Grund derfor anføre, at den er overflødig, og at Universitetet alle Dage vil have fuldt op alligevel. Det vil jeg slet ikke anføre; saadanne Garantier vil jeg slet ikke paatage mig. Det ser jeg ikke, at Nogen har nogensteds Ret til at forlange. Hvis man spørger mig, hvad der er min personlige Mening om Universitetets Stilling i kommende Tider, vil jeg sige, at jeg anser det for aldeles overveieende sandsynligt, at Universitetet, ligesom det indtil nu har havt fuldt op, saaledes ogsaa i Fremtiden vil faa fuldt op, og det er ikke blot en subjektiv Opfattelse, men jeg kan bygge den paa god Grund. Saa længe jeg har set Finanssubvalgets Stilling til Universitetet, har jeg faaet det Indtryk, at vore ærede Kirkeministre aldrig kom til Finanssubvalget med Forsdringer til Universitetets Bedste, uden at de blev mødt med den allerførste Bevillie. Det hænder næsten aldrig, at en Minister forgjæves kommer og siger til Finanssubvalget: Her har jeg en Mand, som er særlyg dygtig i sit Sag, jeg mangler Penge til at betale ham, saaledes at han

kan gjøre sine Kundskaber frugtbringende og Universitetet vil have stor Interesse deraf. Jeg siger, jeg veed ikke, at en Kirkeminister er kommen til Finanssubvalget paa den Maade, uden at Ministeren er gaaet bort igjen med tilstrækkelige Midler til at gjøre denne Mand Kundskaber anvendelige i Samfundets Tjeneste (Billie: For ikke at tale om, at Udvalget gaar foran!). Sa, det er netop den Bemærkning, jeg staar i Begreb med at gjøre. Der er i den Henseende endogaa et Kapløb mellem Regjeringen og Folkerepresentationen. Den ene synes at overbyde den anden i at gjøre det mest Mulige for Universitetet for at bringe alle gode Kræfter i Universitetets Tjeneste. Skal jeg altsaa sige, hvad der er min personlige Mening i den Henseende, tror jeg ikke, at der er nogensteds Fare. Men jeg vil sige, at, hvis der var Fare, hvis jeg troede, at vort Folk i dette Dieblif stod i Begreb med at faae en anden Opfattelse af Universitetets Stilling, hvis man her i Landet stod i Begreb med, jeg vil ikke sige at ophæve Universitetet, thi det lyder saa urimeligt, men at indstrænke Universitetet, vilde det for mig være en Grund yderligere til at stemme mod et saadant Forslag og ethvert Forslag, der lignede dette. Det vilde være mig en Grund til at stemme mod enhver Foranstaltning, der søger at lægge legale Hindringer i Veien for, hvad der til en given Tid er vort Folks Billie. Jeg ser ikke, hvem jeg er, eller hvem de ærede Medlemmer eller Professore ere, at vi skulle tillade os at foreskrive, hvad Folk maa gjøre eller ikke gjøre. (Billie: Det er uændeligt paa alle Love!) Sa, det er uændeligt paa alle Love, sølgelig ogsaa paa denne. Altsaa, dersom det var saaledes, at vi stode i Begreb med at gjøre et Omslag her, var det netop et Tidspunkt, hvor jeg vilde gjøre Alt, hvad jeg kunde, for at forhindre, at der af en given Rigsdag til et bestemt Tidspunkt blev lagt Hindringer i veien for, at dette Omslag skete. Jeg vilde mulig gjøre, hvad jeg kunde, for at modvirke, at det skete, — vi have jo Lov til at agitere imod en saadan Stemning — men naar det skete, var der ikke Andet at gjøre end at tage Hatten af for den og sige: Det er Folkets Billie, der er ikke Noget ved det at gjøre. Det er den Opfattelse, jeg har af disse Uengstelser og denne Uro, som man har fremført overfor Universitetets Stilling til Folkerepresentationen i dette Dieblif. De gjøre ikke Spor af Indtryk paa mig. Nei, dersom enkelte